

for, at Landets Produktion opretholdes og fremmes i videst mulig Udstrækning. Ja, det er jo fortræffeligt, baade humant og billigt og retfærdigt, at noget saadant sker, men naar man gaar til noget saadant, maa man dog samtidig være opmærksom paa de finansielle Forhold, om de tillader og i hvor stor Udstrækning de tillader en saadan Virksomhed. Nu er ganske vist Statens finansielle Stilling i og for sig ganske god, men den er tillige, hvad jeg vil kalde noget vanskelig. Statens Udgifter er jo meget store, og dels er dens Indtægter allerede aftaget, dels synes de at være i Færd med at aftage. Jeg skal blot henlede Opmærksomheden paa Toldindtægterne, som efter al Sandsynlighed vil svigte noget. Staten har ganske vist gode Beholdninger baade af indenlandske og udenlandske Papirer, men der er den Vanskelighed ved dem, at de ikke kan realiseres. Det var utvivlsomt et forstandigt Skridt af den højtærede Finansminister, at han købte udenlandske Papirer, og jeg maa tilføje, at det forekommer mig ogsaa, at Valget af disse var godt, men paa Grund af de uventede og allerede ekstraordinære Forhold er nogle af de Papirer, man den Gang maatte anse for aldeles fortræffelige, blevet usælgelige. Staten kan altsaa ikke af sine Beholdninger vente særlig Hjælp til at faa Kapitaler, hvormed den kan understøtte og fremme saadanne Foretagender, og den kan heller ikke gøre Laan i Udlandet. Den Tid, da man kunde faa Penge i Udlandet, er forbi, man kan kun henvende sig til det danske Kapitalmarked, men det er jo ikke stort, og det maa ikke glemmes, at naar man tager fra dette forholdsvis lille Marked til offentlige Foranstaltninger, tager man fra noget andet, og Forholdet kan let blive det, at samtidig med, at man paa den Maade fremmer offentlig Virksomhed, indskrænker man privat Virksomhed. Jeg mener derfor, at man ved Udførelsen af den i og for sig rigtige Tanke under de nuværende Forhold bør være meget forsigtig, nøje overveje, hvor vidt man gaar, og hvad man indlader sig paa. Jeg kan finde det fuldstændig rigtigt, at man forcerer de Foretagender, som man har forpligtet sig til, og som man er inde paa, men at tage fat paa nye eller forlede Kommuner eller andre til at paabegynde nye, store Foretagender maa man være meget forsigtig med. Dette angaar jo imidlertid ikke selve Lovforslaget, og som det foreligger, kan det Parti, hvortil jeg hører, fuldstændig give det vor anbefaling.

Oluf Jensen: Jeg kan paa mit Partis Vegne ligesom den foregaaende ærede Taler i Hovedtrækkene slutte mig til dette Lovforslag, men jeg skal dog udtale en Beklagelse af, at der er levnet os saa lidt Tid til at gaa Lovforslaget saa grundigt igennem, som det sikkert kunde tiltrænge. Der er nogle Ændringer i Lovforslaget, som vi fra vor Side kunde ønske, men som der desværre ikke levnes os Tid til at forsøge at faa vedtaget. Lovforslaget er kommet op til os fra Folketinget i en Skikkelse, som i visse Retninger rummer Forbedringer, i andre har gjort det mindre heldigt. Den ene af de Ændringer, som er sket i Folketinget, er, som Ministeren bemærkede, Tillægsbestemmelsen til § 1 om, at „Understøttelse med Statstilskud efter denne Lov kan i særlige Tilfælde tilstaaes som Tillæg til løbende Understøttelse af en anerkendt Arbejdsløshedskasse og til Hjælp af det offentlige uden Fattighjælps Virkning“. Med Hensyn til det ene af de to Eksempler, der er nævnte, det angaaende Enker, kan jeg fuldstændig tiltræde de faldne Udtalelser. Jeg mener, at det er nødvendigt, at der maa gives en saadan Bestemmelse her i Loven. Efter Enkeloven maa der jo ikke ydes Understøttelser af andre Kasser end Enkekassen, og Enker kan jo lige saa vel som Mænd blive arbejdsløse. De kan have faaet Hjælp af Enkekassen, men have en Virksomhed ved en eller anden Fabrik og blive arbejdsløse der, saaledes at de nu trænger til mere Hjælp. Derimod maa jeg tilstaa, at jeg ikke rigtig kan forstaa den anden Bestemmelse om fortsat Hjælp til Arbejdsløshedskasserne. Ministeren sagde nok — og det vil jeg ogsaa gerne fremhæve og pointere —, at det kun gjaldt under meget særlige Forhold og kun for smaa Kasser. Jeg synes, at naar Arbejdsløshedskasserne er funderede saaledes, at de under almindelige Forhold kan yde Medlemmerne den Hjælp, de skal have, saa maa de ogsaa kunne gøre det under disse Forhold, og saa kan disse Forhold ikke bevirke, at der maa ske nogen Forandring. Det mildner jo noget, naar det, som Ministeren sagde, indskrænkes til meget særlige Forhold og kun for smaa Kasser, der har et lille Bidrag. Men dette Spørgsmaal kunde vi fra vor Side have ønsket nærmere drøftet i et Udvalg, hvad der jo desværre ikke gives os Tid til nu. Jeg har her kun villet fremhæve, at dette forudsættes kun at gælde under meget særlige Forhold og for meget smaa Kasser. Der er sket en Forandring i det andet